

Eleşkirt Seyahati ve Eleşkirt Müftüsünün Üstad Hakkında Anlattıkları

Eleşkirt'te Hüseyin Aslan isminde esnaf birisi vardı. Erzurum'a her gelişinde kendisini misafir ederdik. Bizi Eleşkirt'e davet etti. **Vahdettin Hızıroğlu** ile birlikte ziyaretine gittik. Akşam evinde esnaftan bir cemaat topladı. Onlara ders okuduk. Daha sonra, *"Hocam buranın müftüsü Abdulaziz Bey, Üstad'ı çok iyi biliyor. Sabah onun ziyaretine gidelim."* dedi. Ben çok sevindim.

Sabah müftü efendinin yanına gittik. Müftü Efendi henüz gelmemişti. Biraz sonra içeriye bembeyaz sakallı, beli bükülmüş bir ihtiyar geldi ve makamına oturdu. Hüseyin Efendi, bizim Nur Talebesi olduğumuzu söyleyince müftü birden ayağa kalktı. Bizi kucakladı. İkramlarda bulundu. Kendisine Üstad Hazretleri'ni nasıl tanıdığını sorduk.

Kendisine has şivesiyle bize şunları anlattı:

"Babam Eleşkirt'in Toprakkale Köyünde müderristi. Bu bölgenin en büyük alimiydi. Biz babamdan ders okurken, Üstad'ı 'Molla Said-i Meşhur' namıyla tanıyorduk. Kendisinin vehbi ilimlere mazhar olduğunu ve Şarktaki bütün müderrislerin ve alimlerin takdirini kazandığını duymuştuk. Bir gün Bediüzzaman bizim medresemize geldi. Babam yetmiş yaşını geçmiş olduğu hâlde ona çok büyük saygı gösterdi. Ayağa kalktı. Biz hayranlıkla onu seyrediyorduk."

Sonra Üstad'ı tarif etti ve konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Babamın büyük ve zengin bir kütüphanesi vardı. Bediüzzaman Hazretleri yatağının o kütüphaneye serilmesini istedi. Orada kalmaya başladı. Kendisine verdiğimiz yemeklerin hemen hepsini iade ediyor, yalnız bir tas çorba ile iktifa ediyordu. Misafir kaldığı süre içinde bütün vaktini kütüphanede geçiriyordu. Ancak mütalaa tarzı biraz garipti. Bir kitabı alıyor, kendisine ait oturuşuyla kitapları öylece okuyordu."

Üstad'ın hikmetini bilmediği oturuş şeklini görünce, babasına şöyle demiş:

“Seyda! Sen bu zata boşuna itibar ediyorsun. Bu zatın kitap okuyuş şeklini gördün mü, benim hoşuma gitmiyor. Doğru dürüst okumuyor bile.” dedim. Babam beni azarladı ve:

“Siz ona karışmayın” dedi.

*"Onun kıymetini ve babamın ona olan saygısının sebebini sonradan anladık. On beş gün içinde o kütüphanedeki birçok kitabı mütalaa etti. O zamanlar bir mührü vardı. Üzerinde **“Bende-i Şah-ı Merdân Bediüzzaman”** yazılıydı. Kütüphanedeki kitapları tetkik ettik. Büyük çoğunluğunda bu mührün basıldığını gördük. Kısa bir zaman da bu kadar kitabı mütalaa etmiş olmasına hayran kaldık. Kitapların arasındaki bazı boş kağıtlara da mührünü basmıştı.”*

Müftü Efendi bunlardan birisini bana hediye etti. Biz de onlara Bediüzzaman'ın yazmış olduğu Risale-i Nur Külliyyatı'ndan bahsettik ve bu eserleri Eleşkirtli gençlere tavsiye etmesini istirham ettik ve elini öperek oradan ayrıldık.